

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2022. gada 22. martā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Konkurence – LESD 101. pants – Aizliegta vienošanās, pret kuru ir vērsušās divas valstu konkurences iestādes – Eiropas Savienības Pamattiesību harta – 50. pants – *Ne bis in idem* princips – Viena un tā paša pārkāpuma esamība – 52. panta 1. punkts – *Ne bis in idem* principa ierobežojumi – Nosacījumi – Vispārējo interešu mērķa sasniegšana – Samērīgums

Lietā C-151/20

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Oberster Gerichtshof* (Augstākā tiesa, Austrija) iesniedza ar 2020. gada 12. marta lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2020. gada 27. martā, tiesvedībā

Bundeswettbewerbsbehörde

pret

Nordzucker AG,

Südzucker AG,

Agrana Zucker GmbH,

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], priekšsēdētāja vietnieks L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], palātu priekšsēdētāji A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] (referente), K. Likurgs [*C. Lycourgos*], J. Regans [*E. Regan*], N. Jēskinens [*N. Jääskinen*], I. Ziemele un J. Pasers [*J. Passer*], tiesneši M. Ilešičs [*M. Ilešič*], T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], A. Kumins [*A. Kumin*] un N. Vāls [*N. Wahl*],

ģenerālvokāts: M. Bobeks [*M. Bobek*],

sekretārs: D. Dīterts [*D. Dittert*], nodaļas vadītājs,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2021. gada 22. marta tiesas sēdi,

* Tiesvedības valoda – vācu.

nemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *Bundeswettbewerbsbehörde* vārdā – *N. Harsdorf Enderndorf* un *B. Krauskopf*, kā arī *A. Xeniadis*, pārstāvji,
- *Südzucker AG* vārdā – *C. von Köckritz*, *W. Bosch* un *A. Fritzsche*, *Rechtsanwälte*,
- *Agrana Zucker GmbH* vārdā – *H. Wollmann*, *C. von Köckritz*, *W. Bosch* un *A. Fritzsche*, *Rechtsanwälte*,
- Beļģijas valdības vārdā – *J.-C. Halleux* un *L. Van den Broeck*, pārstāvji, kuriem palīdz *P. Vernet* un *E. de Lophem*, advokāti,
- Vācijas valdības vārdā – sākotnēji *J. Möller* un *S. Heimerl*, vēlāk – *J. Möller*, pārstāvji,
- Grieķijas valdības vārdā – *L. Kotroni*, pārstāve,
- Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kam palīdz *S. Fiorentino*, *avvocato dello Stato*,
- Latvijas valdības vārdā – *K. Pommere*, pārstāve,
- Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna* un *M. Wiącek*, pārstāvji,
- Eiropas Komisijas vārdā – *A. Keidel*, *G. Meessen*, *P. Rossi* un *H. van Vliet*, kā arī *A. Cleenewerck de Crayencour* un *F. van Schaik*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2021. gada 2. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 50. pantu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *Bundeswettbewerbsbehörde* (Federālā konkurences iestāde, Austrija; turpmāk tekstā – “Austrijas iestāde”) un *Nordzucker AG*, *Südzucker AG* un *Agrana Zucker GmbH* (turpmāk tekstā – “*Agrana*”) par pēdējo minēto sabiedrību dalību darbībā, kas ir pretrunā LESD 101. pantam un atbilstošajām Austrijas konkurences tiesību normām.

Atbilstošās tiesību normas

- 3 Padomes Regulas (EK) Nr. 1/2003 (2002. gada 16. decembris) par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [LESD 101.] un [102.] pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 6. un 8. apsvērumā ir paredzēts:

“(6) Lai nodrošinātu, ka [Savienības] konkurences noteikumus piemēro efektīvi, dalībvalstu konkurences iestādes daudz ciešāk jāiesaista to piemērošanā. Šim nolūkam tām jāpiešķir pilnvaras piemērot [Savienības] tiesību aktus.

[..]

(8) Lai nodrošinātu [Savienības] konkurences noteikumu efektīvu īstenošanu un šajā regulā paredzēto sadarbības mehānismu atbilstīgu darbību, dalībvalstu konkurences iestādēm un tiesām, piemērojot valstu konkurences tiesību aktus attiecībā uz līgumiem un darbībām, kas var ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm, jānosaka par pienākumu arī piemērot [LESD 101. un 102.] pantu. Lai radītu līdzvērtīgus konkurences apstākļus attiecībā uz līgumiem, uzņēmumu apvienību lēmumiem un saskaņotām darbībām iekšējā tirgū, saskaņā ar [LESD] 103. panta 2. punkta e) apakšpunktu jānosaka arī attiecības starp valstu tiesību aktiem un [Savienības] konkurences tiesību aktiem. Lai to panāktu, jāparedz, ka valstu konkurences tiesību aktu piemērošana attiecībā uz līgumiem, lēmumiem vai saskaņotām darbībām [LESD] 101. panta 1. punkta nozīmē nedrīkst izraisīt šādu līgumu, lēmumu un saskaņotu darbību aizliegumu, ja tās arī nav aizliegtas Kopienas konkurences tiesību aktos. Līgumu, lēmumu un saskaņotu darbību jēdzieni ir autonomi to [Savienības] konkurences tiesību aktu jēdzieni, kas attiecas uz uzņēmumu rīcības koordināciju tirgū, kā to interpretējušas [Savienības] tiesas. [..]”

4 Atbilstoši šīs regulas 3. panta 1. un 2. punktam:

“1. Ja dalībvalstu konkurences iestādes vai valstu tiesas piemēro valsts konkurences tiesību aktus attiecībā uz līgumiem, uzņēmumu apvienību lēmumiem vai saskaņotām darbībām [LESD 101. panta] 1. punkta nozīmē, kas minētā noteikuma nozīmē var ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm, tās attiecībā uz šādiem līgumiem, lēmumiem vai saskaņotām darbībām piemēro arī [LESD 101. pantu]. Dalībvalstu konkurences iestādēm vai valstu tiesām piemērojot valsts konkurences tiesību aktus jebkurai ļaunprātīgai izmantošanai, kas aizliegta ar [LESD 102. pantu], tās arī piemēro [LESD 102. pantu].

2. Valsts konkurences tiesību aktu piemērošana nedrīkst izraisīt to līgumu, uzņēmumu apvienību lēmumu vai saskaņotu darbību aizliegšanu, kuras var ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm, bet kuras neierobežo konkurenci [LESD 101. panta] 1. punkta nozīmē vai kuras atbilst [LESD 101. panta] 3. punkta nosacījumiem, vai uz kurām attiecas [LESD 101. panta] 3. punkta piemērošanas regula. Šajā regulā dalībvalstīm nav aizliegts savā teritorijā pieņemt un piemērot stingrākus valstu tiesību aktus, kas aizliedz vai atļauj vienas pusēji darbību, kurā iesaistīti uzņēmumi.”

5 Minētās regulas 5. pantā ir noteikts:

“Dalībvalstu konkurences iestādēm ir pilnvaras piemērot [LESD 101. un 102. pantu] atsevišķos gadījumos. Šim nolūkam tās pēc savas iniciatīvas vai uz sūdzības pamata var pieņemt lēmumus, ar kuriem:

- pieprasa izbeigt pārkāpumu,
- nosaka pagaidu pasākumus,
- pieņem saistības,
- uzliek soda naudas, periodiskus soda maksājumus vai jebkādu citu sodu, kas paredzēts to valstu tiesību aktos.

Ja, pamatojoties uz konkurences iestāžu rīcībā esošo informāciju, [tās uzskata, ka] netiek izpildīti aizlieguma nosacījumi, tās līdzīgi var lemt, ka rīcībai no to puses nav pamata.”

6 Šīs pašas regulas 12. panta 1. punktā ir paredzēts:

“[LESD 101. un 102. panta] piemērošanai Komisijai un dalībvalstu konkurences iestādēm ir pilnvaras savstarpēji sniegt un izmantot kā pierādījumus jebkādu informāciju par faktu vai tiesību aktiem, tostarp konfidenciālu informāciju.”

7 Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punktā ir paredzēts, ka Komisija ar lēmumu var uzlikt uzņēmumiem un uzņēmumu apvienībām naudas sodus, ja tie tīši vai nolaidības dēļ pārkāpj LESD 101. vai 102. pantu.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

8 *Nordzucker*, *Südzucker* un tās meitasuzņēmums *Agrana* darbojas rūpnieciskā cukura, kā arī mājsaimniecību patēriņam paredzētā cukura ražošanas un tirdzniecības tirgū (turpmāk tekstā – “cukura tirgus”).

9 *Nordzucker* un *Südzucker* kopā ar trešo lielo ražotāju dominē cukura tirgū Vācijā. *Nordzucker* rūpnīcas atrodas šīs dalībvalsts ziemeļos, un *Südzucker* rūpnīcas – tās dienvidos. Ņemot vērā rūpnīcu izvietojumu, cukura raksturlielumus un tā transportēšanas izmaksas, Vācijas cukura tirgus tradicionāli ir bijis sadalīts trīs galvenajās ģeogrāfiskajās zonās, un katrā no tām dominē viens no šiem trim lielajiem ražotājiem. Šī ģeogrāfiskā tirgus sadale neattiecas uz ārvalstu tirgiem, tostarp tirgiem, kuros darbojās šo trīs ražotāju meitasuzņēmumi, un tostarp tā neattiecas uz Austrijas tirgu.

10 *Agrana* ir lielākā cukura ražotāja Austrijā. Tās apkalpotajos tirgos tā lielā mērā darbojas autonomi.

11 2004. gadā, kad Savienībai pievienojās jaunas dalībvalstis, Vācijas cukura ražotājiem radās satraukums par jauno konkurences spiedienu no šajās dalībvalstīs reģistrētajiem uzņēmumiem. Tieši šajā kontekstā vēlākais kopš 2004. gada notika vairākas *Nordzucker* un *Südzucker* komercdirektoru sanāksmes, kuru rezultātā tie vienojās savstarpēji nekonkurēt to galvenajās tradicionālajās tirdzniecības zonās, lai novērstu šo jauno konkurences spiedienu.

12 2005. gada beigās *Agrana* ievēroja, ka Austrijas tirgū tiek veiktas cukura piegādes, tostarp no *Nordzucker* meitasuzņēmuma Slovākijā, kuru galamērķis bija Austrijas rūpnieciskie klienti, kuru ekskluzīvā piegādātāja līdz šim bija *Agrana*.

13 2006. gada 22. februārī telefonsarunas laikā *Agrana* vadītājs informēja *Südzucker* komercdirektoru par šo piegāžu esamību un lūdza norādīt *Nordzucker* kontaktpersonu.

14 Tajā pašā dienā *Südzucker* komercdirektors piezvanīja *Nordzucker* komercdirektoram, lai informētu par minētajām piegādēm uz Austriju, norādot uz iespējamām sekām Vācijas cukura tirgū (turpmāk tekstā – “strīdīgā telefonsaruna”). Nav pierādīts, ka *Agrana* būtu tikusi informēta par šo telefonsarunu.

15 Pēc tam, kad *Nordzucker* iesniedza lūgumus par iecietības režīma piemērošanu tostarp *Bundeskartellamt* (Federālais karteļu birojs, Vācija) (turpmāk tekstā – “Vācijas iestāde”) un Austrijas iestādē, šīs iestādes vienlaikus sāka izmeklēšanas procedūras.

- 16 Tā, Austrijas iestāde 2010. gada septembrī vērsās *Oberlandesgericht Wien* (Apelācijas tiesa Vīnē, Austrija), kas ir aizliegto vienošanos jomā kompetentā Austrijas tiesa, ar prasību konstatēt, ka *Nordzucker* ir pārkāpusi LESD 101. pantu, kā arī atbilstošās Austrijas tiesību normas, un piemērot *Südzucker* divus naudas sodus, vienu no tiem – solidāri ar *Agrana*. Starp materiālajiem pierādījumiem, uz kuriem Austrijas iestāde bija atsaukusies, lai pierādītu šo triju uzņēmumu dalību aizliegtās vienošanās darbībā Austrijas cukura tirgū, tostarp bija strīdīgā telefonsaruna.
- 17 Savukārt Vācijas iestāde ar 2014. gada 18. februāra lēmumu, kurš ir stājies likumīgā spēkā, konstatēja, ka *Nordzucker*, *Südzucker* un šī sprieduma 9. punktā minētais trešais Vācijas ražotājs ir pārkāpuši LESD 101. pantu un atbilstošās Vācijas konkurences tiesību normas, un tostarp piemēroja *Südzucker* naudas sodu 195 500 000 EUR apmērā (turpmāk tekstā – “Vācijas iestādes galīgais lēmums”). Saskaņā ar šo lēmumu šie uzņēmumi cukura tirgū bija īstenojuši nolīgumu par galveno tirdzniecības zonu savstarpēju ievērošanu, rīkojot regulāras *Nordzucker* un *Südzucker* pārstāvju tikšanās, kuras notika laikposmā no 2004. līdz 2007. gadam vai pat līdz 2008. gada vasarai. Minētajā lēmumā Vācijas iestāde atspoguļoja tās strīdīgās telefonsarunas saturu, kuras laikā *Nordzucker* un *Südzucker* pārstāvji apsprieda Austrijas tirgu. No visiem šīs iestādes konstatētajiem faktiem šī telefonsaruna ir vienīgais elements, kurš ir attiecināms uz šo pēdējo minēto tirgu.
- 18 Ar 2019. gada 15. maija rīkojumu *Oberlandesgericht Wien* (Apelācijas tiesa Vīnē) noraidīja Austrijas iestādes celto prasību, it īpaši pamatojoties uz to, ka sodu par strīdīgās telefonsarunas laikā noslēgto nolīgumu ir jau piemērojusi kāda cita valsts konkurences iestāde, un tādējādi jauns sods būtu pretrunā *ne bis in idem* principam.
- 19 Austrijas iestāde par šo rīkojumu iesniedza apelācijas sūdzību *Oberster Gerichtshof* (Augstākā tiesa, Austrija), kura ir iesniedzējtiesa. Tā lūdz, pirmkārt, konstatēt, ka šī nolīguma rezultātā *Nordzucker* ir pārkāpusi LESD 101. pantu, kā arī atbilstošās Austrijas konkurences tiesību normas, un, otrkārt, par šo pašu pārkāpumu piemērot atbilstoša apmēra naudas sodu *Südzucker*.
- 20 Pirmām kārtām, iesniedzējtiesa, ņemot vērā Hartas 50. pantā nostiprināto *ne bis in idem* principu, šaubās par iespēju ņemt vērā strīdīgo telefonsarunu, lai gan tā ir skaidri norādīta Vācijas iestādes galīgajā lēmumā.
- 21 Pirmkārt, šī tiesa norāda, ka *ne bis in idem* principa *idem* sastāvdaļa ir radījusi atšķirīgas interpretācijas. Tādējādi konkurences tiesību jomā tostarp no 2012. gada 14. februāra sprieduma *Toshiba Corporation* u.c. (C-17/10, EU:C:2012:72, 97. punkts) izrietot, ka šis princips var tikt piemērots tikai tad, ja ir izpildīti trīs kumulatīvi kritēriji, proti, faktu identiskums, pārkāpēju identiskums un aizsargāto tiesisko interešu identiskums. Savukārt citās Savienības tiesību jomās, it īpaši 2006. gada 9. marta spriedumā *Van Esbroeck* (C-436/04, EU:C:2006:165, 36. punkts) un 2018. gada 20. marta spriedumā *Menci* (C-524/15, EU:C:2018:197, 35. punkts), aizsargāto tiesisko interešu identiskuma kritēriju Tiesa neesot piemērojusi.
- 22 Otrkārt, iesniedzējtiesa jautā, vai, izvērtējot *idem* sastāvdaļu, kā viens no elementiem ir jāņem vērā to aizliegto vienošanos teritoriālā iedarbība, kuras ir tikušas īstenotas dažādu dalībvalstu teritorijās, pēc analogijas ar risinājumu spriedumos, 2006. gada 18. maijs, *Archer Daniels Midland* un *Archer Daniels Midland Ingredients*/Komisija (C-397/03 P, EU:C:2006:328), 2006. gada 29. jūnijs, *Showa Denko*/Komisija (C-289/04 P, EU:C:2006:431), kā arī 2012. gada 14. februāris, *Toshiba Corporation* u.c. (C-17/10, EU:C:2012:72, 99.–103. punkts).

- 23 Pamatlietā iesniedzējtiesa ir norādījusi, ka Austrijas iestādes ieskatā ar Vācijas iestādes galīgo lēmumu piemērotajā naudas sodā nav tikušas ņemtas vērā aizliegtās vienošanās sekas Austrijā. Tāpat saskaņā ar Vācijas iestādes priekšsēdētāja vietnieka 2019. gada 28. jūnija atzinumu šīs iestādes lēmumos principā tiek sodītas tikai pretkonkurences sekas Vācijā. *Oberlandesgericht Wien* (Apelācijas tiesa Vīnē) tomēr esot atzinusi pretējo, ņemot vērā īpašo nozīmi, kāda Vācijas iestādes galīgajā lēmumā ir piešķirta strīdīgajai telefonsarunai.
- 24 Otrām kārtām, saistībā ar lūgumu konstatēt *Nordzucker* pārkāpumu iesniedzējtiesa ir norādījusi, ka Austrijas iestāde atbilstoši valsts tiesībām uz šo uzņēmumu ir attiecinājusi iecietības pasākumus. Norādot, ka saskaņā ar 2013. gada 18. jūnija spriedumu *Schenker & Co. u.c.* (C-681/11, EU:C:2013:404) valsts konkurences iestāde izņēmuma kārtā var vienīgi konstatēt pārkāpumu, nepiemērojot naudas sodu, tā jautā, vai *ne bis in idem* princips ir piemērojams šādai pārkāpuma konstatēšanas procedūrai. Proti, Tiesa tostarp 2012. gada 14. februāra sprieduma *Toshiba Corporation u.c.* (C-17/10, EU:C:2012:72) 94. punktā esot nospriedusi, ka šis princips ir jāievēro vienīgi procedūrās par naudas sodu uzlikšanu.
- 25 Šādos apstākļos *Oberster Gerichtshof* (Augstākā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Vai Tiesas judikatūrā konkurences jomā noteiktais trešais kritērijs *ne bis in idem* principa piemērojamībai, proti, kritērijs, saskaņā ar kuru ir jābūt ietekmētām vienām un tām pašām aizsargātām tiesiskām interesēm, ir jāpiemēro arī tad, ja divu dalībvalstu konkurences iestādēm par vieniem un tiem pašiem faktiem un attiecībā uz vienām un tām pašām personām līdztekus valsts tiesību normām ir jāpiemēro arī tādas pašas Eiropas tiesību normas (izskatāmajā lietā – LESD 101. pants)?

Ja atbilde uz šo jautājumu ir apstiprinoša:

- 2) Vai šādā gadījumā, ja paralēli tiek piemēroti Eiropas un valsts konkurences tiesību akti, tās ir vienas un tās pašas aizsargātās tiesiskās intereses?
- 3) Turklāt, vai, lai piemērotu *ne bis in idem* principu, ir nozīme tam, vai vienas dalībvalsts konkurences iestādes lēmumā par naudas sodu, kas laika ziņā ir pieņemts vispirms, faktiski ir ņemtas vērā konkurences tiesību pārkāpuma sekas attiecībā uz citu dalībvalsti, kuras konkurences iestāde savu lēmumu tās sāktajā konkurences procedūrā ir pieņēmusi tikai pēc tam?
- 4) Vai procedūra, kurā viena dalībnieka dalības valsts iecietības programmā dēļ var tikt konstatēts tikai viņa izdarītais konkurences tiesību pārkāpums, arī ir procedūra, ko reglamentē *ne bis in idem* princips, vai arī šādu vienkāršu pārkāpuma konstatējumu var veikt neatkarīgi no iepriekšējās procedūras par naudas soda uzlikšanu (citā dalībvalstī) iznākuma?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo un trešo prejudiciālo jautājumu

- 26 Uz dodot pirmo un trešo jautājumu, kuri ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Hartas 50. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā tas, ka dalībvalsts konkurences iestāde ierosina lietu attiecībā uz uzņēmumu un attiecīgā gadījumā piemēro tam naudas sodu par

LESD 101. panta un atbilstošo valsts konkurences tiesību normu pārkāpumu tādas rīcības dēļ, kurai ir bijis pretkonkurences mērķis vai sekas šīs dalībvalsts teritorijā, lai gan citas dalībvalsts konkurences iestāde jau ir norādījusi uz šo rīcību galīgajā lēmumā, kuru tā attiecībā uz šo uzņēmumu bija pieņēmusi LESD 101. panta un atbilstošo šīs dalībvalsts konkurences tiesību normu pārkāpuma procedūras noslēgumā.

- 27 Šajā kontekstā iesniedzējtiesa it īpaši vēlas noskaidrot atbilstošos kritērijus, lai novērtētu, vai abas valstu konkurences iestādes ir pieņēmušas lēmumus par vieniem un tiem pašiem faktiem.

Ievada apsvērumi

- 28 Ir jāatgādina, ka *ne bis in idem* princips ir Savienības tiesību pamatprincips (spriedums, 2002. gada 15. oktobris, *Limburgse Vinyl Maatschappij u.c./Komisija*, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, no C-250/99 P līdz C-252/99 P un C-254/99 P, EU:C:2002:582, 59. punkts), kurš pašlaik ir nostiprināts Hartas 50. pantā.
- 29 Hartas 50. pantā ir paredzēts, ka “nevienu nedrīkst atkārtoti tiesāt vai sodīt krimināllietā par nodarījumu, par kuru viņš saskaņā ar tiesību aktiem Savienībā jau ticis attaisnots vai notiesāts ar galīgu spriedumu”. Tātad ar *ne bis in idem* principu ir aizliegts par tiem pašiem nodarījumiem to pašu personu kumulatīvi saukt pie – šī panta izpratnē – krimināltiesiska rakstura atbildības un piemērot krimināltiesiska rakstura sodus (spriedums, 2018. gada 20. marts, *Menci*, C-524/15, EU:C:2018:197, 25. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 30 Saistībā ar pamatlietā aplūkotās saukšanas pie atbildības un sodu krimināltiesiskā rakstura izvērtējumu, kas ir jāveic iesniedzējtiesai, ir jāatgādina, ka nozīme ir trim kritērijiem. Pirmais kritērijs ir attiecīgā pārkāpuma juridiskā kvalifikācija valsts tiesībās, otrais ir pats pārkāpuma veids, un trešais – soda, ko attiecīgajai personai varētu piespriest, smaguma pakāpe (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2012. gada 5. jūnijs, *Bonda*, C-489/10, EU:C:2012:319, 37. punkts, kā arī 2018. gada 20. marts, *Menci*, C-524/15, EU:C:2018:197, 26. un 27. punkts).
- 31 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka Hartas 50. pants ir piemērojams ne tikai tāda veida saukšanai pie atbildības un sodiem, kuri valsts tiesībās ir kvalificēti kā “krimināltiesiski”, bet – neatkarīgi no šādas kvalifikācijas – tas ir attiecināms uz saukšanu pie atbildības un sodiem, kuriem ir krimināltiesisks raksturs saskaņā ar abiem pārējiem iepriekšējā punktā minētajiem kritērijiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 20. marts, *Menci*, C-524/15, EU:C:2018:197, 30. punkts).
- 32 Turklāt Tiesa jau ir nospriedusi, ka procedūrās, kuru mērķis ir uzlikt naudas sodus atbilstoši konkurences tiesībām, ir jābūt ievērotam *ne bis in idem* principam. Konkurences tiesību jomā minētais princips aizliedz kādu uzņēmumu atkārtoti sodīt vai ierosināt lietu par pretkonkurences rīcību, par kuru tas ir sodīts, vai saistībā ar kuru ar iepriekšēju lēmumu, kurš vairs nav pārsūdzams, ir ticis atzīts, ka uzņēmums nav atbildīgs par šo rīcību (spriedumi, 2012. gada 14. februāris, *Toshiba Corporation u.c.*, C-17/10, EU:C:2012:72, 94. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2019. gada 3. aprīlis, *Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie*, C-617/17, EU:C:2019:283, 28. punkts).
- 33 No tā izriet, ka uz *ne bis in idem* principa piemērošanu konkurences tiesību jomas procedūrās ir attiecināms dubultnosacījums, proti, pirmkārt, ir jāpastāv iepriekšējam galīgam lēmumam (*bis* nosacījums) un, otrkārt, uz to pašu rīcību ir jābūt attiecinātam iepriekšējam lēmumam un vēlākai saukšanai pie atbildības vai nolēmumiem (*idem* nosacījums).

Par “bis” nosacījumu

- 34 Runājot par *bis* nosacījumu, ir jāatgādina – lai lēmums varētu tikt uzskatīts par tādu, ar kuru ir pieņemts galīgs lēmums par faktiem, kas ir izvērtēti otrā procedūrā, ir nepieciešams ne tikai tas, lai šis nolēmums būtu kļuvis galīgs, bet arī lai tas būtu pieņemts pēc lietas būtības vērtējuma (pēc analogijas skat. spriedumu, 2014. gada 5. jūnijs, M, C-398/12, EU:C:2014:1057, 28. un 30. punkts).
- 35 Šajā gadījumā no iesniedzējtiesas konstatējumiem izriet, ka Vācijas iestādes galīgais lēmums ir iepriekšējs galīgs lēmums iepriekšējā punktā atgādinātās judikatūras izpratnē.

Par “idem” nosacījumu

- 36 Runājot par *idem* nosacījumu, no Hartas 50. panta formulējuma izriet, ka ar to ir aizliegts vienu un to pašu personu tiesāt vai sodīt krimināllietā par vienu un to pašu pārkāpumu vairāk nekā vienu reizi.
- 37 Kā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu ir norādījusi iesniedzējtiesa, dažādie procesi saukšanai pie atbildības un sodi pamatlietā attiecas uz vienām un tām pašām juridiskajām personām, proti, *Nordzucker* un *Südzucker*.
- 38 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru atbilstošais kritērijs, lai novērtētu viena un tā paša pārkāpuma pastāvēšanu, ir faktiskā sastāva identiskums, ieskaitot to, vai pastāv konkrētu apstākļu kopums, kuri ir savstarpēji nesaraujami saistīti un kuru dēļ attiecīgā persona ir galīgi attaisnota vai notiesāta. Tātad Hartas 50. punktā ir aizliegts par identiskiem faktiem piemērot vairākus krimināltiesiska rakstura sodus, izmantojot dažādas šim mērķim domātas procedūras (spriedumi, 2018. gada 20. marts, *Menci*, C-524/15, EU:C:2018:197, 35. punkts, un 2018. gada 20. marts, *Garlsson Real Estate* u.c., C-537/16, EU:C:2018:193, 37. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 39 Turklāt no Tiesas judikatūras izriet, ka faktu un aizsargāto tiesisko interešu juridiskajai kvalifikācijai valsts tiesībās nav nozīmes, lai konstatētu, ka pārkāpums ir viens un tas pats, jo ar Hartas 50. pantu sniegtās aizsardzības tvērums dažādās dalībvalstīs nevar būt atšķirīgs (spriedumi, 2018. gada 20. marts, *Menci*, C-524/15, EU:C:2018:197, 36. punkts, un 2018. gada 20. marts, *Garlsson Real Estate* u.c., C-537/16, EU:C:2018:193, 38. punkts).
- 40 Tas pats attiecas uz Hartas 50. pantā paredzētā *ne bis in idem* principa piemērošanu Savienības konkurences tiesību jomā, jo ar šo tiesību normu piešķirtās aizsardzības tvērums, ja vien Savienības tiesībās nav noteikts citādi, dažādās jomās nedrīkst atšķirties (šodienas spriedums *bpost*, C-117/20, 35. punkts).
- 41 Runājot par faktu identiskuma kritēriju, to, vai attiecīgie uzņēmumi ir īstenojuši tādu rīcību, kuras mērķis vai sekas bija nepieļaut, ierobežot vai izkropļot konkurenci, nevar izvērtēt abstrakti, bet tas ir jāizvērtē, ņemot vērā konkrēto teritoriju, preču tirgu un laikposmu, kurā attiecīgajai rīcībai bija šāds mērķis vai sekas (pēc analogijas skat. spriedumus, 2012. gada 14. februāris, *Toshiba Corporation* u.c., C-17/10, EU:C:2012:72, 99. punkts, kā arī 2021. gada 25. februāris, *Slovak Telekom*, C-857/19, EU:C:2021:139, 45. punkts).
- 42 Iesniedzējtiesai, kurai vienīgajai ir kompetence lemt par faktiem, ir jānosaka, vai tajā izskatāmā lieta attiecas uz tiem pašiem faktiem, par kuriem Vācijas iestāde ir pieņēmusi galīgo lēmumu, ņemot vērā teritoriju, preču tirgu un laikposmu, uz ko attiecas šis lēmums. Tādējādi šai tiesai ir jāpārlicinās par minētā lēmuma tvērumu. Kā secinājumu 68. punktā ir norādījis

ģenerāladvokāts, piemērojot Regulas Nr. 1/2003 12. panta 1. punktu, valsts tiesa ar valsts konkurences iestādes palīdzību var lūgt citas dalībvalsts konkurences iestādei piekļuvi pēdējās minētās pieņemtām lēmumiem, kā arī informācijai par šī lēmuma saturu. Tomēr Tiesa, izvērtējot minēto tvērumu, var sniegt minētajai tiesai Savienības tiesību interpretācijas elementus.

- 43 Šajā ziņā no lietas materiāliem izriet, ka iesniedzējtiesas jautājumi konkrētāk skar to, ka Austrijā veiktās izmeklēšanas pamatā ir bijis faktiskais elements, proti, strīdīgā telefonsaruna, kurā tika apspriests Austrijas cukura tirgus un kura jau bija norādīta Vācijas iestādes galīgajā lēmumā. Šī tiesa jautā, vai, ņemot vērā, ka šajā lēmumā ir jau norādīta attiecīgā telefonsaruna, nosacījums par faktu identiskumu ir izpildīts.
- 44 Šajā kontekstā, ņemot vērā šī sprieduma 41. punktā izklāstīto judikatūru, ir jāprecizē, ka ar to vien, ka lēmumā, ar kuru konstatēts Savienības konkurences tiesību, kā arī atbilstošo šīs dalībvalsts tiesību normu pārkāpums, dalībvalsts iestāde ir norādījusi faktisku elementu, kurš ir attiecināms uz citas dalībvalsts teritoriju, nav pietiekami, lai varētu uzskatīt, ka šis faktiskais elements ir bijis izmeklēšanas pamatā vai šī iestāde to ir ņēmusi vērā kā vienu no šo pārkāpumu veidojošajiem elementiem. Vēl ir jāpārbauda, vai minētā iestāde patiešām ir paudusi viedokli par attiecīgo faktisko elementu, lai konstatētu pārkāpumu un tās personas atbildību, kurai ir inkriminēts šis pārkāpums, kā arī vajadzības gadījumā piemērotu tai sodu, un minētais pārkāpums tādējādi ir uzskatāms par tādu, kas aptver šīs citas dalībvalsts teritoriju (pēc analogijas skat. spriedumu, 2012. gada 14. februāris, *Toshiba Corporation* u.c., C-17/10, EU:C:2012:72, 101. un 102. punkts).
- 45 Līdz ar to iesniedzējtiesai, pamatojoties uz visu atbilstošo apstākļu vērtējumu, ir jāpārbauda, vai Vācijas iestādes galīgā lēmuma mērķis bija konstatēt un piemērot sodu par attiecīgo aizliegto vienošanos, ciktāl šī aizliegtā vienošanās tās pretkonkurences mērķa vai seku attiecīgajā laikposmā dēļ attiecās ne tikai uz Vācijas tirgu, bet arī uz Austrijas tirgu.
- 46 Šī vērtējuma ietvaros it īpaši ir jāpārbauda, vai Vācijas iestādes juridiskais vērtējums, pamatojoties uz tās galīgajā lēmumā konstatētajiem faktiem, bija attiecināms vienīgi uz Vācijas tirgu vai arī uz Austrijas cukura tirgu. Nozīme ir arī tam, vai, aprēķinot naudas sodu, kas balstīts uz tajā tirgū īstenoto apgrozījumu, kuru ir skāris pārkāpums, Vācijas iestāde kā aprēķina bāzi ir ņēmusi vērā tikai Vācijā gūto apgrozījumu (pēc analogijas skat. spriedumu, 2012. gada 14. februāris, *Toshiba Corporation* u.c., C-17/10, EU:C:2012:72, 101. punkts).
- 47 Gadījumā, ja, izvērtējot visus atbilstošos apstākļus, iesniedzējtiesa uzskatītu, ka Vācijas iestādes galīgajā lēmumā pamatlietā aplūkotā aizliegtā vienošanās nav tikusi konstatēta un nav ticis piemērots sods par to, ņemot vērā tās pretkonkurences mērķi vai sekas Austrijas teritorijā, šai tiesai būtu jākonstatē, ka tajā ierosinātā tiesvedība nav attiecināma uz tiem pašiem faktiem, kas ir bijuši Vācijas iestādes galīgā lēmuma pamatā, un līdz ar to *ne bis in idem* princips Hartas 50. panta izpratnē neliedz veikt jaunu izmeklēšanu un vajadzības gadījumā – piemērot jaunus sodus (pēc analogijas skat. spriedumu, 2012. gada 14. februāris, *Toshiba Corporation* u.c., C-17/10, EU:C:2012:72, 103. punkts).
- 48 Turpretī, ja iesniedzējtiesa uzskatītu, ka Vācijas iestādes galīgajā lēmumā ir tikusi konstatēta attiecīgā aizliegtā vienošanās un ir ticis piemērots sods par to, ņemot vērā arī tās pretkonkurences mērķi vai sekas Austrijas teritorijā, šai tiesai būtu jākonstatē, ka tajā ierosinātā tiesvedība ir attiecināma uz tiem pašiem faktiem, kas ir bijuši Vācijas iestādes galīgā lēmuma pamatā. Šāda procesa saukšanai pie atbildības un attiecīgā gadījumā sodu kumulēšana būtu Hartas 50. pantā garantēto pamattiesību ierobežojums.

Par Hartas 50. pantā garantēto pamattiesību ierobežojuma iespējamo attaisnojumu

- 49 Lai sniegtu iesniedzējtiesai pilnīgu atbildi, ir jāpiebilst, ka Hartas 50. pantā garantēto pamattiesību ierobežojums, kāds pastāvētu šī sprieduma 48. punktā minētajā gadījumā, var tikt attaisnots, pamatojoties uz Hartas 52. panta 1. punktu (spriedumi, 2014. gada 27. maijs, *Spasic*, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, 55. un 56. punkts, kā arī 2018. gada 20. marts, *Menci*, C-524/15, EU:C:2018:197, 40. punkts).
- 50 Saskaņā ar Hartas 52. panta 1. punkta pirmo teikumu visiem šajā Hartā atzīto tiesību un brīvību izmantošanas ierobežojumiem ir jābūt noteiktiem tiesību aktos, un tajos ir jārespektē šo tiesību un brīvību būtība. Atbilstoši minētā punkta otrajam teikumam, ievērojot samērīguma principu, ierobežojumus šīm tiesībām un brīvībām drīkst noteikt tikai tad, ja tie ir nepieciešami un patiešām atbilst vispārējo interešu mērķiem, ko atzinusi Savienība, vai vajadzībai aizsargāt citu personu tiesības un brīvības.
- 51 Runājot par Hartas 52. panta 1. punkta otrajā teikumā paredzētajiem nosacījumiem un, konkrētāk, to, vai Hartas 50. pantā garantēto pamattiesību ierobežojums, kas izriet no kumulatīviem procesiem un attiecīgā gadījumā no divu valstu konkurences iestāžu piemērotiem sodiem, atbilst vispārējo interešu mērķim, ir jāuzsver, ka LESD 101. pants ir sabiedriskās kārtības noteikums, kurā ir noteikts aizliegums slēgt aizliegtas vienošanās un kuram ir iekšējā tirgus darbībai nepieciešamais mērķis nodrošināt, ka šajā tirgū netiek izkropļota konkurence (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1999. gada 1. jūnijs, *Eco Swiss*, C-126/97, EU:C:1999:269, 36. punkts, kā arī 2006. gada 13. jūlijs, *Manfredi u.c.*, no C-295/04 līdz C-298/04, EU:C:2006:461, 31. punkts).
- 52 Ņemot vērā nozīmi, kāda Tiesas judikatūrā ir piešķirta šim vispārējo interešu mērķim, krimināltiesiska rakstura procesu un sodu kumulēšanu var attaisnot, ja šiem procesiem un sodiem šāda mērķa īstenošanai ir izvirzīti vēl papildu mērķi, kas attiecīgā gadījumā var attiekties uz šīs pašas attiecīgās rīcības, kas veido pārkāpumu, atšķirīgiem aspektiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 20. marts, *Menci*, C-524/15, EU:C:2018:197, 44. punkts).
- 53 Šajā ziņā, runājot par dalībvalstu iestāžu lomu Savienības tiesību ievērošanā konkurences jomā, ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 1/2003 3. panta 1. punkta pirmajā teikumā ir paredzēta cieša saikne starp LESD 101. pantā noteikto aizliegumu slēgt aizliegtas vienošanās un atbilstošajām valsts konkurences tiesību normām. Ja valsts konkurences iestāde nolīgumam starp uzņēmumiem, kas var ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm LESD 101. panta izpratnē, piemēro valsts tiesību normas, kurās ir paredzēts aizliegums slēgt aizliegtas vienošanās, atbilstoši minētā 3. panta 1. punkta pirmajam teikumam tam paralēli ir jāpiemēro arī LESD 101. pants (spriedumi, 2012. gada 14. februāris, *Toshiba Corporation u.c.*, C-17/10, EU:C:2012:72, 77. punkts, kā arī 2012. gada 13. decembris, *Expedia*, C-226/11, EU:C:2012:795, 18. punkts).
- 54 Saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 3. panta 2. punkta pirmo teikumu valsts konkurences tiesību aktu piemērošana nedrīkst izraisīt to aizliegto vienošanos aizliegšanu, kuras var ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm, bet kuras neierobežo konkurenci LESD 101. panta 1. punkta izpratnē (spriedums, 2012. gada 13. decembris, *Expedia*, C-226/11, EU:C:2012:795, 19. punkts).
- 55 No šīm tiesību normām, lasot tās kopsakarā ar Regulas Nr. 1/2003 8. apsvērumu, izriet, ka valsts konkurences tiesību normu piemērošana nedrīkst izraisīt nolīgumu, lēmumu un saskaņotu darbību aizliegumu LESD 101. panta 1. punkta izpratnē, ja tie arī nav aizliegti saskaņā ar šo tiesību normu. Citiem vārdiem sakot, valsts konkurences tiesību normu piemērošana nedrīkst izraisīt no LESD 101. panta 1. punkta piemērošanas atšķirīgu iznākumu.

- 56 Tādējādi gadījumā, ja divas valstu konkurences iestādes ierosinātu lietu un piemērotu sodu par vieniem un tiem pašiem faktiem, lai nodrošinātu aizlieguma slēgt aizliegtas vienošanās ievērošanu atbilstoši LESD 101. pantam un attiecīgajām valsts tiesību normām, abām šīm iestādēm būtu viens un tas pats vispārējo interešu mērķis – nodrošināt, lai konkurence iekšējā tirgū netiktu izkropļota ar nolīgumiem, uzņēmumu apvienību lēmumiem vai saskaņotām darbībām, kas ir vērsti pret konkurenci.
- 57 Šādos apstākļos ir jāsecina, ka procesu saukšana pie atbildības un sodu kumulēšana, tā kā tās neattiecas uz papildu mērķiem, kuru priekšmets ir dažādi vienas un tās pašas rīcības aspekti šī sprieduma 52. punktā atgādinātās judikatūras izpratnē, katrā ziņā nevar tikt attaisnota atbilstoši Hartas 52. panta 1. punktam.
- 58 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo un trešo jautājumu ir jāatbild, ka Hartas 50. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tam nav pretrunā tas, ka dalībvalsts konkurences iestāde ierosina lietu attiecībā uz uzņēmumu un attiecīgā gadījumā piemēro tam naudas sodu par LESD 101. panta un atbilstošo valsts konkurences tiesību normu pārkāpumu tādas rīcības dēļ, kurai ir bijis pretkonkurences mērķis vai sekas šīs dalībvalsts teritorijā, lai gan citas dalībvalsts konkurences iestāde jau ir norādījusi uz šo rīcību galīgajā lēmumā, kuru tā attiecībā uz šo uzņēmumu bija pieņēmusi LESD 101. panta un atbilstošo šīs otras dalībvalsts konkurences tiesību normu pārkāpuma procedūras noslēgumā, ja šī lēmuma pamatā nav konstatējums par pretkonkurences mērķi vai sekām pirmās minētās dalībvalsts teritorijā.

Par otro jautājumu

- 59 Ņemot vērā uz pirmo un trešo jautājumu sniegto atbildi, par otro jautājumu nav jālemj.

Par ceturto jautājumu

- 60 Uzdodot ceturto jautājumu, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Hartas 50. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka konkurences tiesību īstenošanas procedūrai, kurā attiecīgā dalībnieka dalības valsts iecietības programmā dēļ var tikt vienīgi konstatēts šo tiesību pārkāpums, var tikt piemērots *ne bis in idem* princips.
- 61 Pirmkārt, ir jāatgādina, kā izriet no šī sprieduma 32. punktā minētās judikatūras, ka *ne bis in idem* princips konkurences jomā aizliedz kādu uzņēmumu atkārtoti sodīt vai ierosināt lietu par pretkonkurences rīcību, par kuru tas ir sodīts, vai saistībā ar kuru ar iepriekšēju lēmumu, kurš vairs nav pārsūdzams, ir ticis atzīts, ka uzņēmums nav atbildīgs par šo rīcību.
- 62 *Ne bis in idem* principa mērķis tādējādi ir novērst to, ka uzņēmums tiek “atkārtoti sodīts vai saukts pie atbildības”, ar priekšnoteikumu, ka šis uzņēmums ir ticis sodīts vai ar iepriekšēju lēmumu, kurš vairs nav pārsūdzams, ir ticis atzīts, ka uzņēmums nav atbildīgs par attiecīgo rīcību. Tā kā tas ir cieši saistīts ar *res judicata* principu, tā mērķis ir nodrošināt tiesisko drošību un taisnīgumu, nodrošinot, ka tad, ja attiecīgā persona ir saukta pie atbildības un attiecīgajā gadījumā arī sodīta, šī persona var būt droša, ka tā netiks atkārtoti saukta pie atbildības par to pašu pārkāpumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 3. aprīlis, *Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie*, C-617/17, EU:C:2019:283, 29. un 33. punkts).
- 63 No tā izriet, ka kriminālvajāšanas sākšana pati par sevi var ietilpt *ne bis in idem* principa piemērošanas jomā neatkarīgi no tā, vai par šo kriminālvajāšanu faktiski ir ticis piemērots sods.

- 64 Otrkārt, ir jānorāda, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru LESD 101. pants, kā arī Regulas Nr. 1/2003 5. pants un 23. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, kad ir konstatēta LESD 101. panta pārkāpuma esamība, valsts konkurences iestādes izņēmuma kārtā var vienīgi konstatēt šo pārkāpumu, neuzliekot naudas sodu, ja attiecīgais uzņēmums ir piedalījies valsts iecietības programmā (spriedums, 2013. gada 18. jūnijs, *Schenker & Co* u.c., C-681/11, EU:C:2013:404, 50. punkts). Lai nodrošinātu, ka naudas soda neuzlikšana atbilstoši valsts iecietības programmai neapdraudēs efektīvu un vienveidīgu LESD 101. panta piemērošanu, šāda pieeja var tikt pieļauta tikai patiešām izņēmuma situācijās, piemēram, tad, ja uzņēmuma sadarbība aizliegtas vienošanās atklāšanā un tās faktiskā apkarošanā ir bijusi izšķiroša (spriedums, 2013. gada 18. jūnijs, *Schenker & Co* u.c., C-681/11, EU:C:2013:404, 47. un 49. punkts).
- 65 No tā izriet, kā ģenerālvokāts ir norādījis secinājumu 92. punktā, ka uzņēmumam, kurš ir lūdzis piemērot iecietības programmu, atbrīvojums no naudas soda vai naudas soda samazinājums nekādā ziņā netiek automātiski garantēts.
- 66 Šādos apstākļos ir jāsecina, ka, neskarot atbildi, kas ir sniegta uz iesniedzējtiesas pirmo un trešo jautājumu, *ne bis in idem* princips var tikt piemērots konkurences tiesību īstenošanas procedūrā, lai arī tā attiecīgā uzņēmuma dalības valsts iecietības programmā dēļ, kurš jau ir ticis saukts pie atbildības citā procedūrā, kuras noslēgumā tika pieņemts galīgs lēmums, šajā jaunajā procedūrā var vienīgi tikt konstatēts šo tiesību pārkāpums.
- 67 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz ceturto jautājumu ir jāatbild, ka Hartas 50. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka konkurences tiesību īstenošanas procedūrai, kurā attiecīgā dalībnieka dalības valsts iecietības programmā dēļ var tikt vienīgi konstatēts šo tiesību pārkāpums, var tikt piemērots *ne bis in idem* princips.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 68 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

- 1) Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 50. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tam nav pretrunā tas, ka dalībvalsts konkurences iestāde ierosina lietu attiecībā uz uzņēmumu un attiecīgā gadījumā piemēro tam naudas sodu par LESD 101. panta un atbilstošo valsts konkurences tiesību normu pārkāpumu tādas rīcības dēļ, kurai ir bijis pretkonkurences mērķis vai sekas šīs dalībvalsts teritorijā, lai gan citas dalībvalsts konkurences iestāde jau ir norādījusi uz šo rīcību galīgā lēmumā, kuru tā attiecībā uz šo uzņēmumu ir pieņēmusi LESD 101. panta un atbilstošo šīs otras dalībvalsts konkurences tiesību normu pārkāpuma procedūras noslēgumā, ja šī lēmuma pamatā nav konstatējums par pretkonkurences mērķi vai sekām pirmās minētās dalībvalsts teritorijā.
- 2) Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 50. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka konkurences tiesību īstenošanas procedūrai, kurā attiecīgā dalībnieka dalības valsts iecietības programmā dēļ var tikt vienīgi konstatēts šo tiesību pārkāpums, var tikt piemērots *ne bis in idem* princips.

[Paraksti]